

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ОРЕЯ

Мій батько був живим у ті туманні миті між сном і неспанням, коли я ще не розплющувала очі.

Я цінувала ці моменти, коли нічні жахіття відступали, а похмура тінь реальності ще не встигала їх замінити. Я переверталась на шовкових простирадлах, глибоко вдихала знайомий мені здавна аромат — троянд і ладану, каменю й пилу. У ті моменти я лежала в ліжку, на якому спала протягом останніх п'ятнадцяти років, у кімнаті, що завжди була моєю, у замку, у якому виросла, а мій батько, Вінсент, король Ноченароджених, був живий.

Але варто мені було розплющити очі, і мене охоплювало неминуче усвідомлення жорстокої правди, а мій батько помирав знову.

Ті секунди між сном і реальністю ставали найкращою частиною дня.

А моменти, коли до мене поверталася пам'ять, — найгіршою.

Утім це все одно було того варте. Я засинала за найменшої можливості, аби лише повернути ці дорогоцінні секунди. Проте час не зупинити. Як і смерть.

Я намагалася не помічати, що з кожним просинанням ці моменти ставали все коротшими й коротшими.

Того ранку я розплющила очі, а мій батько так і залишився мертвим.

БУМ БУМ БУМ

Хтось стукав у двері, і то так затято, ніби вже знувдився там чекати.

Хтось стукав у двері.

Я знала, хто, трясця, у них стукав.

І не поворухнулась.

Направду, я *не могла*, тому що горе паралізувало кожен м'яз у тілі. Стиснула щелепи, сильно, *щосили*, до болю, сподіваючись, що зрештою в мене розтріскаються зуби. До білих п'ястуків зім'яла пальцями простирадла. Я відчувала запах диму — Ночевогонь, моя магія, став пожирати тканину.

У мене ніби вкрали щось неймовірно цінне. Ті крихкі моменти, у яких усе було саме так, як і мало б бути.

Я вислизнула зі сну, але образ обм'яклого Вінсентового тіла й досі стояв у мене перед очима. У моїх снах він залишався так само мертвим і понівеченим, як і в реальності.

— Принцесо, прокидайся! — голос гримнув так, що навіть попри зачинені двері кімнатою прокотилася громова луна. — Мені ж відомо, які в тебе котячі чуття. Гадаєш, я не знаю, що ти вже прокинулась? Хотілося б, щоб ти мене впустила, але я й сам увійду, якщо буде потрібно.

Я ненавиділа той голос.

Я ненавиділа той голос.

Мені потрібно ще десять секунд, а тоді я зможу на нього поглянути. Ще п'ять...

БУМ.

БУ...

Я відкинула покривала, зістрибнула з ліжка і, перетнувши кімнату кількома широкими кроками, розчачнула двері.

— От тільки грюкни, — видихнула я, — *бодай ще один довбанний раз.*

Мій чоловік, усміхнувшись мені, опустив кулак, уже занесений для ще одного довбаного удару по дверях.

— Ось і вона.

Я ненавиділа це обличчя.

Я ненавиділа ці слова.

Але найдужче я ненавиділа занепокоєння, яке сьогодні прозвучало в цих словах... і те, як його усмішка трохи зблякла, коли він окинув мене з голови до ніг швидким оцінювальним поглядом. Зрештою той погляд зупинився на моїх руках, стиснутих у кулаки, і я усвідомила, що досі тримаю в одній з них обпалений клаптик шовку.

Я збиралася погрожувати йому, хотіла нагадати, що на місці цього шовку опиниться він, якщо не буде обережним. Але відблиск занепокоєння на його обличчі — і всі почуття, котрі в мені викликав, — загасили полум'я, яке у мені вирувало.

Мені подобалася злість. Вона була предметною, сильною, тож і мені дарувала відчуття сили.

Утім варто було лише усвідомити, що Рейн — чоловік, який брехав мені, який поневолив мене, узурпував моє королівство й убив мого батька — насправді щиро про мене піклується, і це почуття могутності зникало.

Я навіть дивитися на Рейна не могла — перед очима повсякчас з'являвся образ його обличчя, поцяткованого батьковою кров'ю.

І водночас згадувала, як він дивився на мене тієї ночі, яку ми провели разом у ліжку, — немов я найбільший скарб у цілому світі.

Забагато емоцій. Я жорстоко придушувала кожну, навіть попри те що це було фізично боляче, незгірш як ковтати гострі леза. Легше, мабуть, зовсім нічого не відчувати.

— Що? — спитала я. Це прозвучало як просте запитання, зовсім не ущипливо, як я сподівалась.

Я б воліла не помічати легкого розчарування на обличчі Рейна. Не бачити занепокоєння.

— Я прийшов сказати, щоб ти збиралася, — промовив він. — У нас гості.

Гості?

Від однієї думки про це всередині все скрутилось... Від думки, що я, силоміць опановуючи себе, стоятиму перед незнайомцями, а вони розглядатимуть мене немов тварину в клітці...

«Маленька змійко, ти вмієш контролювати свої емоції, — почувала я шепіт Вінсента. — Я сам тебе цього навчив».

Я здригнулась.

Рейн нахилив голову, зморшка між його брів залягла глибше.

— Що?

Трясця, як я це ненавиділа. Він завжди усе помічав.

— Нічого.

Я знала, що Рейн мені не повірив. Знала, що він про це знає. І ненавиділа те, що він знав про моє знання.

Цю емоцію я також душила в собі, доки не стишила до дзижчання на краєчку свідомості, вкрите іще одним шаром криги. Безупинне стримування емоцій вимагало від мене чималих зусиль, але я була вдячна вже за саму можливість на ньому зосередитись.

Рейн дивився на мене й чекав, але я мовчала.

— Що? — промовив він. — Жодних запитань?

Я похитала головою.

— Кпин? Незгод? Суперечок?

Мало не спитала: «Бажаєш, аби я посперечалась?».

Але потім помітила, як його обличчям промайнула тінь занепокоєння, і зрозуміла — він *хотів*, щоб я сперечалася, щоб знов відчувала всі ті заплутані емоції.

Тож я просто знову заперечно похитала головою.

Рейн прочистив горло.

— Гарзд. Що ж. Ось. Це тобі.

Він віддав мені шовковий мішечок, який тримав у руках.

Я не питала що це.

— Це сукня, — промовив він.

— Гарзд.

— Для формальної зустрічі.

Формальної. Звучить серйозно.

«Тобі байдуже», — нагадала я собі.

Він чекав від мене запитань, але марно.

— Іншої сукні в мене немає, тож можеш позбавити себе клопоту й не сперечатися зі мною, якщо вона тобі не сподобається.

Жалюгідно та примітивно. Він практично тицяв мене паличком, щоб побачити, коли ж я відреаую.

Я розкрила мішечок, зазирнула всередину й побачила клубок чорного шовку.

У мене стиснулося серце. Шовк, не шкіра. Після всього, що сталося, сама думка пройтися замком одягнуеною в щось інше, крім обладунку...

Але я лише відповіла:

— Мене влаштовує.

Просто хотіла, щоб він пішов.

Але нині Рейн жодної нашої розмови не завершував без довгого, пронизливого погляду, ніби волів багатого чого мені сказати, ніби слова кипіли, рвалися на волю... і тільки потім полишав мої покої. І так кожного клятого разу.

— Що? — нетерпляче спитала я.

Матір, відчуття було таке, ніби відкриваються усі мої рани, шов за швом.

— Одягайся, — зрештою, на моє превелике полегшення, сказав він. — Я повернуся за годину.

Коли він пішов, я зачинила двері, сперлась на одвірок і судомно видихнула. Протриматись і не зірватись протягом цих останніх хвилин було неймовірно тяжко. Я не знала, чи стримаюся перед побратимами Рейна. Протягом набагато довшого часу. Кількох клятих годин.

Я не зможу.

«Зможеш, — прошепотів мені Вінсент. — Покажи, яка ти сильна».

Я міцно заплющила очі. У тому голосі хотілося розчинитись.

Але він згаснув, як згасав завжди, і мій батько знову помер.

Я вдягнула ту дурнувату сукню.

Рейн нервував.

Воліла б я не помічати так легко. Але, здається, більше ніхто не звернув на те уваги. Та й навіщо їм? Його гра була ідеальною. Він ужився в роль короля-завойовника з такою самою майстерністю, з якою удавав із себе людину

Він вказав на своє горло, і я збагнула, що він має на увазі сукню — окрім застібок спереду вона мала ще й гудзики на спині, які я зуміла застібнути тільки до середини.

— Хочеш я...

— Ні.

Слово злетіло з моїх вуст надто швидко, але за ті кілька секунд мовчання усвідомила, що просто не маю іншого вибору.

— Гаразд, — сказала після короткої паузи.

Я розвернулась, демонструючи моєму найзапеклішому ворогові відкриту спину. Мені спало на думку, що Вінсенту було б соромно за таку мою поведінку.

Але, Матір, я б погодилася на кинджал в руках Рейна — краще вже відчувати лезо, ніж ту ніжність, з якою його пальці доторкаються до шкіри.

І якою донькою мене робив той факт, що, попри все, якась частина мене жадала того ніжного дотику?

Я вдихнула й затамувала подих, аж доки Рейн не застібнув останній гудзик. Чекала, коли його руки припинять доторкатися до шкіри, але вони залишалися на місці. Наче він розмірковував, чи не сказати ще щось.

— Ми запізнюємось.

Я аж підскочила від голосу Кайріса. Рейн відсунувся.

Кайріс, трохи звузивши очі й усміхаючись, сперся на одвірок. На його губах завжди грала усмішка, але це не заважало йому спостерігати за мною дуже, дуже уважно. Він хотів моєї смерті. Мені це не дошкуляло. Іноді я теж бажала померти.

— Так. — Рейн прочистив горло. Торкнувся манжети свого рукава.

Він нервував. Дуже сильно.

Минулій версії мене, наразі похованій під десятками шарів криги — бар'єром, встановленим між емоціями та поверхнею шкіри, — стало б цікаво.

Рейн зиркнув на мене через плече та скривив губи в усмішці, пригнічуючи свої емоції, як і я.

— Ходімо, принцесо. Влаштуємо шоу.

Тронну залу, з часу моїх останніх відвідин, відновили — витвори мистецтва й оздоблення замінили, прибрали з підлоги розбиті на друзки артефакти хаяжців. Порт'єри розсунули, і за вікнами розгортався краєвид оповитого сріблом обрису Сіврінажу. У місті було спокійніше, ніж ще кілька тижнів тому, однак іноді вдалині невеличкі спалахи світла й досі виблискували крізь ніч.

Люди Рейна утримували більшу частину внутрішнього міста, але з вікна своєї спальні я спостерігала бойові сутички на околицях Сіврінажу. Хаяжці відмовлялися здаватися без бою — навіть коли протистояли Дому Крові.

Щось ворухнулося під тією кригою — імовірно, гордість. Занепокоєння. Я не була певна. Надто складно було зрозуміти.

Трон мого батька — трон Рейна — стояв у центрі помосту. Позаду нього, проти стіни, свої місця зайняли Кайріс і Кетура, одягнені у свої найкращі шати. Сумлінні охоронці, як і завжди. Я припустила, що теж сидітиму там, у єдиному встановленому там кріслі.

Однак Рейн поглянув на те крісло, схилив голову до плеча, а потім потягнув його на поміст, ближче до свого трону.